

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

..... Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

ΣΤ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σάν προχώρησε λιγάκι ακόμα ο Στέφος, να και φάνηκε έμπρός του τὸ Μοναστήρι, καμπυλώνον τὸς τρούλλους του στὸν οὐρανὸ, σάν γονατιστὸ νὰ προσκυνῶσε τὸν Θεὸ... Μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα τὰ πουργάρια πὸ τὸ τριγύριζαν, τὰ πράσινα πλατάνια καὶ τὰ κελαρίσσια, φανόνταν τὰ ψηλά καμπαναριά του καὶ ἔβγαιναν ἐπάνω οἱ σταυροὶ μὲ ἀνοιχτὲς τὶς ἀγκαλιές τους στὸ γαλανὸ κενό.

— Περίεργο, σκέφθηκε ὁ Στέφος, κοντὰ τὸ Μοναστήρι ζυγώνουν ζωτικά!..

Προχώρησε κατὰ τὸ ρέμμα, μέσα στοῦ μεσημεριοῦ τὴν πυρρῆμὴν σιγαλιά. Σαυρίτσες πράσινες καὶ σερφετιές, ἔξετοξεύοντο, θαρρεῖς, ἀπὸ κοντοπουρνάρι σὲ κοντοπουρνάρι, μέσα ἀπὸ μιὰ φράχτη ἀγκαθωτή, πλεγμένη μὲ σφαλάχια, τέσσερα γίδια καὶ ἕνας τράγος, μεγαλοκέρτατος καὶ πογωνίας, σήκωναν τὰ κεφάλια τους σάν δαίμονες πὸ τὸς γέννησε ἡ ζέστη τοῦ μεσημεριοῦ.

— Ἴδιοι, ἔξω-ἀπὸ-δῶ, εἶνε, π' ἀνάθεμά τους!..

Τώρα ἀνοιγόταν τὸ ρέμμα πὸ πλατὺ καὶ ἔνα ζουζούνη τοῦ κυλοῦσε κελαρίζοντας μέσα στὶς μικροδάφνες, τριβίλιζε τὸ μυαλό!.. τὶς ἀνθισμένες λυγαριές καὶ τὰ κοντοπλατάνια. Ὁ Στέφος ἔπιασε τὸν βυθώγαλο ἀνθὸ μᾶς λυγαριάς, σάν νὰ τὸν χάζιδε, καὶ ψιθύρισε τὸ λαϊκὸ γνωμικὸ:

Ἄν περάσεις καὶ δὲν μείσεις τὴν ἀγάπη σου θὰ χάσεις!...

Ἄλλὰ μιὰ λυγαριά ἔφραξε νὰ πιᾶσθαι, καθὼς πέραγε αὐτὸς, ἡ δεκαπέντε; Μιὰ μυρωδιά ὑγρῶν φρενῶν, μιὰ ἕγρη μυρωδιά βαρεῖα φρενῶν πὸ σαλίζον στὰ νερά καὶ ὁ ἥλιος τὰ βράζει, τὸν ἐχτύπησε. Βούρλα λυγίζανε στὰ πατήματά του καὶ νερανθοῦδες κίτρινες, σάν τὸ χρυσάφι, τὸν κίττιζαν μὲ τὰ χρυσοπὰ μάτια τους. Βάτραχοι χορτασμένοι ἀπὸ τὴν εὐφροσύνην τοῦ νεροῦ καὶ τὴν δροσιά, ἐβρόβαλλαν τὰ φουσκωτά τους τὰ κεφάλια, παραμονεύοντας τὰ ὑμενότερα πὸν πετοῦσαν ἐλάνω στὰ νερόφιλλα καὶ τὰ νερολούλουδα.

Ἐνα δέντρο μεγάλο, πὸ εἶχε βουτηγμένες τὶς χοντρές του ρίζες, μὲ δόναμι θὰ νόμιζε κανεὶς καὶ δίφυα γιὰ νερό, στὴς ἀεροποιταμῆς τὸ χῶμα, στεκόταν ἐκεῖ, λίγο πὸ μακριά, σάν νὰ ἐπέβλεπε ὅλα τ' ἄλλα. Ὁ Στέφος τραβήχτηκε στὴ ρίζα του, στάθηκε μιὰ στιγμή, σάν νὰ θέταζε, ἔκανε τὸν σταυρὸ του καὶ ἀνέβηκε ψηλά στὴν κορυφή, ξεδιάβηκε σ' ἕναν κλάδο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπορούσε νὰ ἐπισκοπήσῃ ἕνα μεγάλο ἀνοιγμὰ τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρῖφτηκε καλὰ μέσα στὰ πυκνὰ του φύλλα.

Τώρα θὰ ἦταν ἐντάλα-μεσημέρι πειρά. Τὸ ξύλινο ἐκπαίνι τοῦ Μοναστηριοῦ, πὸ καλοῦσε τοὺς μοναχοὺς γιὰ τὸ φαί, εἶχε χτυπήσει ἀπὸ ἄρα. Πὸ πρόνοητικὸς ὁ Στέφος, εἶχε τομπήσει κάτι καὶ εἶχε ἐτσιούξει ἀρκετὰ, γιὰ νὰ ἐστυλωθῇ λιγάκι. Τὸ μέρος ὅμως ἐκεῖνο ἦταν ἐγούπατος, ἀέρας δὲν τὸ ἔπιανε διόλου καὶ ἡ ζέστη ἦταν πὸ βαρεῖα, ὑγρὴ καὶ πικτικὴ.

Ἴδρωνε καὶ ζεῖδρωνε καὶ νόμιζε πὸς θὰ διααρρεύσῃ ὅλος σὲ ζεστὸ ὑγρὸ. Ουμήθηκε ἕνα δίεστιχο πὸ τὸλεγε παίζοντας καὶ χαριεντιζόμενος στὴν ταβέρνα, μὰ ἐδῶ τοῦ γινόταν ἀληθινό:

Γιὰ δὲς το τὸ (κορμακι μου πὸν λυώνει σάν λαμπάδα...)

Ἡ ζέστη, τὰ ἐκानηλάκια πὸ ἐτσιούζει, ἡ ἀγωνία ὅτι κάτι φοβερὸ μπορούσε νὰ συμβῇ, ἡ ἀκί-

νηοῖα καὶ ἡ βαρεῖα ἀτμόσφαιρα, τὸν ἔκαναν νὰ νοσῆξῃ. Αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ του νὰ βαραῖνῃ σάν μολόβι. Διὸ φορὲς ἔγειρε ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά καὶ διὸ φορὲς κοιτήθηκε:

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά!..

Κι' ἔκανε πάλι τὸν σταυρὸ του.

Τὰ τριγύρια πὸ τοίριζαν, τὸν ἐξάλιζαν. Τοῦ φανόταν πὸς ψηφόνταν καὶ τηγανίζονταν καὶ τοιτοίριζε ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐνα ζουζούνη ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἐπίμονα καὶ ἔνοχλητικά, τριγύρω-γύρω στὸ κεφάλι του. Τὸ ἔδιωχνε καὶ ἐκεῖνο, σάν νὰ τὸ ἔκανε ἐπιτήριδες, ἔσαναρχόταν, πὸ ἐνοχλητικὸ καὶ πὸ ἐπίμονο. Τὸ βουβουνητὸ του, νόμιζε πὸς τοῦ τριβίλιζε τὸ μυαλό καὶ ἔκανε τὸ κεφάλι του νὰ βουίξῃ καὶ νὰ πονῇ!..

Γέφρισε πρὸς στιγμὴν ν' ἀλλάξῃ λίγο θέσι, νὰ ξεκουραστῇ, ὅταν εἶδε δίπλα του τὸ νεροταφιὸ τοῦ Μοναστηριοῦ, τοίχους καὶ τοὺς σταυροὺς, νὰ ζέστη, στὸ λοιπύρι, μέσα στὰ κίτρινα καὶ ἔξω ἔρημάδα τῆς γῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ φάνηκε στὰς κᾶτι μαῦρο πὸν κρυβόταν ἐκεῖ πέρα, κινήθηκε καὶ χάζηκε μέσα

Ἦταν σάν δατασία, σάν ὄνειρο...

Τὸ χωνετήριό μὲ τοὺς κίτρινομένους στέκωνται ἀκίνητοι καὶ ἀδιάφοροι στὴ κίτρινα καὶ ἔξω ἔρημάδα τῆς γῆς. Πὸς κᾶτι μαῦρο πὸν κρυβόταν ἐκεῖ πέρα, στὰ ἔξω χορτάρια.

— Κᾶνα σκυλί, σκέφθηκε, θὰ εἶνε τοῦ Μοναστηριοῦ!

Καὶ ἔσαναρχισε στὴν πρώτη του τὴ θέσι, πὸ δύσθυμος καὶ πὸ βαρὺς, ἀπὸ τὴ θέα τοῦ νεροταφιοῦ. Τώρα τὰ τριγύρια πὸ τοιτοίριζαν, μέσα στὰ μηλίγγια του χτυποῦσαν. Τὰ μάτια του θάμπωναν καὶ ἄρχισε νὰ μετανοῇ γιὰ τὴν ἀπόφασί του ἐκεῖνη καὶ νὰ τὰ βάζῃ μὲ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ τὴν νουταμάρα του, καὶ μὲ τὸν Μπροζολίνο, τὸν αἰτιο δίων αὐτῶν — κακὴ-ψυχρὴ του μέρα — διὰν ἔξανα κᾶτι τοῦ φάνηκε πὸς εἶδε ἐκεῖ στοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη, καὶ κίτταζε καλύτερα.

Ἐνα σῶμα γυμνὸ, μέσα στὸ νερό, μὲ ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσι ἀναδευόταν. Σῶμα ἄσπρο, τριανταφυλλέιο, θείο.

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά!..

Ἐσανεῖπε ὁ Στέφος καὶ ἔκανε τώρα τὸν σταυρὸ του τρέμοντας, βλῆνοντας δλοζώντανο τὸ ζωτικὸ μπροστά του.

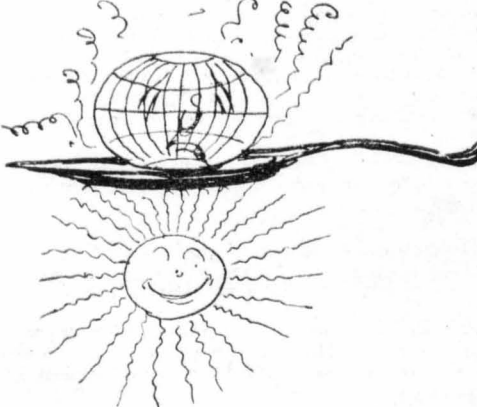
— Φτοῦ, εὐξαιποδῶς, π' ἀνάθεμά σε!..

Ἀναίσθητη καὶ ἀδικητὴ ἀπὸ τοὺς ἐξορκισμοὺς ἡ νεράιδα, ἔπαιξε εὐφρόδωνα μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ἀναδευομένη σάν καμμιὰ ἄρχαία ἐναῖα, στὴν ἀναίδῃ τῶν ὑδάτων διαφάνεια.

Κάποτε ἀνέβαινε καὶ καθόταν στὰ ἄσπρα πετραδάκια, μὲ τὸ σῶμα τῆς περιφροτὸ ἀπὸ μυριάδες διαμαντιῶν, μὲ χρυσὰ μαλλιά περικαλλῆ, γυμνὰ στὸ ἄσπρο τῆς σῶμα. σάν νὰ τὰ ἀνέιπε σὲ ριζάκια χρυσοῦ ὁ ζέστός τοῦ μεσημεριοῦ ἥλιος... Ἐρῶδιζε σάν γαυραγγή, σάν ὄνειρο μέσα στὰ γάργαρα νερά, ἦταν σάν δατασία πὸν θὰ ἔσβηνε, θαρρεῖς, μέσα στὸν μαῦρο τῶν δέντρων καὶ τῶν νερομυθισμένων κληματιδῶν τὸν βαρὺ καὶ μυστηριώδη ἴσκιο...

Κι' ἔπειτα, νὰ, δλοζώντανος καὶ ἕνας τρισκατάρατος, δασύς, ἄσχημος, προκοιλίων σάν ἄρχαῖος σάτυρος, γενάτος καὶ πολύτριχος, μαῦρος σάν τὴ νόχτα, ζωηρὸς καὶ πηδηχτὸς σάν τὸν ἀγριόγατο, τράγος, θαρρεῖς, ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπου, μεγάλος καὶ ἀκράτητος, φριμάσσωσων, πηδῶν καὶ τινασοῦμενος. Ἐφάνηκε ἔξαφνα ἐκεῖ κοντὰ, σάν νὰ πετάχτηκε ἀπὸτομα ἀπὸ καμμιὰ νεροκουφάλα, φάνηκε, λέγοντες, ἔξαφνα, κοντὰ στὴν ἄρραία νύμφη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ "Ἐνας τρισκατάρατος δασύς, ἄσχημος, προκοιλίων!..."

Σάν νὰ τηγανίζονταν ἡ γῆ!...